

עפ"ת 28187/03/23 - ג'וני עוידה - ע"י נגד מדינת ישראל - ע"י

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 28187-03-23 עוידה נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 52250328060

בפני	כב' השופט עמית י' צלקובניק
מערער	ג'וני עוידה - ע"י ב"כ עוה"ד אלמאזה נבואני -משלב
נגד	
משיבה	מדינת ישראל - ע"י ב"כ עוה"ד נעמי לוינוב

פסק דין

בפני בקשה להארכת מועד להגשת ערעור והודעת ערעור על פסק דין שניתן בעניינו של המערער ביום 11.9.22, בבית משפט השלום לתעבורה בפתח תקוה בתתע 1729-08-22.

המערער נדון בהעדור, בגין נהיגת רכב ביום 5.7.22 ללא רישיון נהיגה תקף - הרישיון פקע בשנת 2002- עבירה לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה (נ"ח) תשכ"א- 1961. בגזר הדין (שניתן על ידי כב' השופטת מ' כהן) צוין כי המערער קיבל רישיון נהיגה בשנת 1996 וכי מאז שנת 2002 אינו מחזיק רישיון נהיגה תקף. נקבע כי מתחם הענישה בנסיבות של פקיעת רישיון נהיגה לתקופה ממושכת, הוא "פסילה בפועל החל מ-3 חודשים ועד שנה, קנס של מאות עד אלפי שקלים וכאשר מדובר ברצידיבויסט עם תקופת פקיעה ארוכה, ניתן להטיל עד מאסר מאחורי סורג ובריה". עוד צוין כי למערער הרשעות תעבורה נוספות, גם בגין פקיעת רישיון נהיגה.

בית משפט קמא הטיל על המערער קנס בסך של 5000 ₪, פסילת רישיון נהיגה בפועל למשך שנה אחת, ו- 6 חודשי פסילה על תנאי למשך 3 שנים.

ב"כ המערער הגיש בקשה לביטול פסק הדין ביום 15.2.23, בה נטען כי נאמר לו על ידי השוטר שערך את הדוח כי ישלח אליו זימון בדואר, וזאת כשהמערער אינו ער לכך כי מועד הדיון צוין בכתב האישום וההזמנה למשפט שנמסרה לידיו. עוד טען כי נודע לו באקראי על גזר הדין שניתן במסגרת הליך אחר המתקיים בבית המשפט לתעבורה בעכו בתיק 135-03-21 (להלן -**תיק התעבורה בעכו**).

בקשת המערער נדחתה בהחלטה שניתנה על ידי בית משפט קמא ביום 16.2.23. נקבע כי על פי אישור מסירה המצוי בתיק נמסר פסה"ד למערער ביום 24.9.22, והבקשה לביטול פסק הדין הוגשה בחריגה ממסגרת 30 הימים בהם ניתן היה להגישה על פי הוראת סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, תשמ"ב-1982, ולא צורפה הסכמת תובע כנדרש. עוד צוין כי המערער זומן כדין לדיון ביום 11.9.22, על פי אישור מסירה חתום שהוצג, ואף אינו מעלה כל טענה לגופו של אישום.

בבקשה נוספת לעיון חוזר מיום 7.3.23 נטען כי החתימה על אישור המסירה מיום 24.9.22 אינה חתימתו של המערער עמוד 1

- **"הגם שהיא דומה"**; כי המערער נזקק לרישיון לצרכי עבודתו ולוקה במחלות שונות, והעונש שהוטל מחמיר עימו. לדברי המערער לא עלה בידו לחדש רישיונו בשל חובות להוצל"פ וכי עתה הוא מצוי כ"פסע" מהסדרת הרישיון.

הבקשה נדחתה על ידי בית משפט קמא בו ביום, וצוין בהחלטה כי "הבקשה כבר נדונה".

המערער הגיש תחילה "הודעת ערעור" ביום 6.3.23 (עפ"ת 12957-03-23), וזו נמחקה בהחלטה מיום 7.3.23 בה נקבע כי לא הוגשה כנדרש בקשה להארכת מועד להגשת ערעור משחלפה תקופת הערעור מאז מתן פסק הדין, ולנוכח מועד המצאתו למערער.

ביום 13.3.23 הוגשה על ידי ב"כ המערער "בקשה להארכת מועד להגשת הודעת ערעור" והודעת ערעור, (עפת 28187-03-23) בה נטען כי נודע למערער על פסק הדין שניתן בהיעדר רק בעקבות בירור שערך במשרד הרישוי בתחילת שנת 2023 בעקבות ההליך בתיק התעבורה בעכו בו יוחסה לו עבירה דומה. עוד נטען כי תקופת הפסילה שהוטלה על ידי בית משפט קמא מונעת חידוש הרישיון לאחר הסרת המגבלות מכוח חוק ההוצאה לפועל.

לאחר שקילת הבקשה ושמיעת טענות בדיון בפני, הגעתי לכלל דעה כי יש ליתן למערער הארכת מועד להגשת ערעור ולדון בטענותיו לגופו של ערעור. מוכן אני להניח, בדוחק מסוים, כי טענת המערער כי פסק הדין לא הומצא לו ביום 24.9.22 לא הופרכה, ומכל מקום בית משפט קמא לא דן בטענה הנוגעת לנסיבות החתימה על אישור המסירה. משכך, אניח כי הודעת הערעור הוגשה במועד לאחר מתן החלטת בית משפט קמא ביום 16.2.23.

עם זאת - דינו של הערעור להידחות.

בטיעוני המערער לא עלה כל הסבר המהווה הצדקה לאי ההתייצבות לדיון בבית משפט קמא.

המערער קיבל לידיו במעמד ביצוע העבירה הזמנה למשפט וכתב אישום, ומאישור המסירה עולה כי מועד הדיון - 11.9.22, צוין עליו בהבלטה. הטענה כי נאמר למערער כי יישלח אליו זימון נפרד בדואר, לא נתמכה בכל ראייה, והמערער לא מסר כל הסבר מניח את הדעת לפשר ההתעלמות ממועד הדיון הנקוב בהזמנה שקיבל. עוד יש לציין כי בתיק התעבורה בעכו אליו הפנתה ב"כ המערער, מיוחסת למערער עבירה דומה קודמת שבוצעה ביום 14.2.21 (בה הודה), ובאת כוחו של המערער התייצבה לדיון ביום 8.4.21, הוא המועד שצוין על גבי ההזמנה שנמסרה לידי מערער במעמד ביצוע העבירה. בנסיבות אלה, עלה כי למערער "ותק" קודם בקבלת זימונים מעין אלה, ואף לכך לא ניתנה כל התייחסות.

המערער אינו מעלה בנוסף, כל השגה לגבי ביצוע העבירה שיוחסה לו, ועתירתו היא להתחשב בעונשו או לבטל פסק הדין לצורך צירופו לתיק התעבורה בעכו, כדי לא לחסום את דרכו של המערער בהגשת רישיון נהיגה נוכח תקופת הפסילה שהוטלה על ידי בית משפט קמא.

אין לגלות חומרה בעונש שהוטל.

כבר נפסק כי נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף במשך תקופה ממושכת **"יש בה חומרה רבה"**, ומדובר ב"זלזול בשלטון החוק וסיכון הנהגים האחרים בכביש" (רע"פ 84/16 יאסר בישר נ' מדינת ישראל (נבו 02.02.2016)); בעניין זה ראו - רע"פ 1973/13 אסד חסן נ' מדינת ישראל, בו אושר עונש מאסר בפועל לתקופה של 45 ימים ו- 12 חודשי פסילת רישיון נהיגה בפועל בגין נהיגה בעת שרישיון הנהיגה פקע מזה עשור שנים; עפ"ת (מחוזי חי') 74703-01-23

אורי יוסף נ' מדינת ישראל (נבו 14.02.2023) בו אושר עונש מאסר בעבודות שירות למשך 6 חדשים, ופסילת רישיון נהיגה למשך 24 חודשים בגין נהיגה בזמן פקיעת רישיון למשך 18 שנים; וכן השוו -עפ"ת (מחוזי נצ') 13267-07-11 **יסמין אלימלך נ' מדינת ישראל** (נבו 21.11.2011), ופסקי הדין המצוינים בו.

כעולה מהמרשם התעבורתי, המערער המשיך לנהוג ולבצע עבירות תעבורה שונות בשנים 2017-2022 בעת שרישיון הנהיגה פקע - העבירה האחרונה היא עבירת מהירות מחודש יולי 22- ואף הורשע בעבר בעבירות זהות. כפי שצוין בוצעה העבירה הנוכחית בעת שהתקיים ההליך בתיק התעבורה בעכו בגין עבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף שבוצעה בחודש אפריל 21; מכאן שהמערער המבקש לאפשר לו למצות ההליכים להשגת רישיון נהיגה בעת ניהול ההליך בתיק התעבורה בעכו, אינו נרתע מביצוע עבירה דומה חוזרת, תוך שהוא מסכל במו ידיו את תוחלתו להשגת הרישיון; עתירתו לביטול פסק הדין דנא, על רקע זה, אינה יכולה להתקבל נוכח האמור.

המערער מעלה נסיבות אישיות שעיקרן מצבו הרפואי והעובדה כי הסתבך בחובות שבגינם נפתחו הליכי הוצאה לפועל. נסיבות אלה ראויות היו אולי להתחשבות מסוימת, אלמלא החומרה היתרה העולה מנסיבות ביצוע העבירה, על רקע עברו של המערער, ומשכך, גובר משקלם של שיקולי הענישה שתכליתם לגונן על שלום הציבור על אותן נסיבות אישיות שהוצגו.

הערעור נדחה לפיכך.

מזכירות בית המשפט תעביר פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, י"ט תמוז תשפ"ג, 08 יולי 2023, בהעדר הצדדים.